" मीठे बच्चे– तिमीसँग मनमनाभव र मध्याजीभवका ती खा बाण छन् , यिनै बाणबाट तिमीले मायामाथि विजय प्राप्त गर्न सक्छौ।"

प्रश्नः– बच्चाहरूलाई कुन आधारमा बाबाको मदत मिल्छ? बच्चाहरूले बाबालाई कुन रूपमा आभार व्यक्त गर्छन्?

उत्तरः– जुन बच्चाहरूले बाबालाई जति प्यारले याद गर्छन् तिनलाई त्यति बाबाको मदत मिल्छ। प्रेमपूर्वक कुरा गर। आफ्नो सम्बन्ध ठीक राख, श्रीमतमा चलिरह्यौ भने बाबाले मदत गरिरहनुहुन्छ। बच्चाहरूले बाबाप्रति आभार व्यक्त गर्छन्– बाबा हजुर परमधामबाट आएर हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनु हुन्छ, हजुरबाट हामीलाई कति सुख मिल्छ। प्यारमा आँसु पनि आउँछ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूका सबैभन्दा प्रिय हुन्छन् माता-पिता। र, माता-पितालाई फेरि बच्चाहरू धेरै प्रिय हुन्छन्। बाबा जसलाई त्वमेव माताश्च पिता भन्छन्। लौकिक माता-पितालाई त कसैले यसरी भन्न सक्दैनन्। यो महिमा अवश्य पनि हो, तर कसको हो– यो कसैले जान्दैन। यदि जानेका भए त त्यहाँ धेरैलाई लिएर जाने थिए। तर ड्रामाको भावी नै यस्तै छ। जब ड्रामा पूरा हुन्छ अनि मात्र आउँछन्। पहिला बोलेर (टकी) नाटक खेल्थे। नाटक पूरा भएपछि सबै कलाकारहरू स्टेजमा आएर उभिन्थे। यो पनि बेहदको ठूलो नाटक हो। यो पनि सारा बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनु पर्छ– सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग। यो सारा सृष्टिको चक्र हो। यस्तो होइन मूलवतन, सूक्ष्मवतनमा चक्र घुम्छ। सृष्टिको चक्र यहाँ नै घुम्छ।

गायन पनि गरिन्छ– एकोअंकार सतनाम...। यो महिमा कसको हो? गर्न त ग्रन्थमा पनि सिक्खहरूले महिमा गर्छन्। गुरुनानक उवाच.... तर एकोअंकार यो त उहाँ एक निराकार परमात्माको नै महिमा हो तर उनीहरूले परमात्माको महिमालाई बिर्सिएर गुरुनानकको महिमा गर्न लाग्छन्। सद्गुरु पनि नानकलाई सम्झन्छन्। वास्तवमा सृष्टिभरी जति पनि महिमा हुन्छ उहाँ एकको नै हो, अरू कसैको महिमा हुँदै होइन। अहिले हेर, ब्रह्मामा यदि बाबाले प्रवेश नगरेका भए यी कौडीतुल्य हुन्थे। अहिले तिमी परमपिता परमात्माद्वारा कौडीतुल्यबाट हीरातुल्य बन्दैछौ। अहिले छ पतित दुनियाँ, ब्रह्माको रात्रि। पतित दुनियाँमा जब बाबा आउनु हुन्छ र उहाँलाई चिन्छन् तब उहाँमाथि समर्पित हुन्छन्। आजको दुनियाँमा त बच्चाहरू पनि धुन्धकारी बन्छन्। देवताहरू कति असल थिए, अहिले पुनर्जन्म लिँदा लिँदा तमोप्रधान बनेका छन्। सन्यासी पनि पहिला धेरै असल थिए, पवित्र थिए। भारतलाई मदत दिन्थे। यदि पवित्रता नहुने भए काम चितामा जल्थे। सत्ययुगमा काम कटारी हुँदैन। यस कलियुगमा सबै काम चिताको काँडामाथि बसेका छन्। सत्ययुगमा त यस्तो भनिदैन। त्यहाँ यो विष हुँदैन। भन्छन् नि– अमृत छोडेर विष किन खाने? विकारीलाई नै पतित भनिन्छ। आजकल मनुष्यलाई हेर १०-१२ बच्चा पैदा गर्छन्। कुनै नियमै रहेन। सत्ययुगमा बच्चा जन्मिनु भन्दा पहिला नै साक्षात्कार हुन्छ। शरीर छोड्नु भन्दा पहिला पनि साक्षात्कार हुन्छ– मैले यो शरीर छोडेर गएर बच्चा बन्छु। एउटा मात्र बच्चा हुन्छ, धेरै होइन। नियम अनुसार चल्छ। वृद्धि त अवश्य पनि हुनु छ। तर त्यहाँ विकार हुँदैन। धेरैले सोध्छन्– त्यहाँ जन्म कसरी हुन्छ? भन्नुपर्छ त्यहाँ योगबलबाट सबै काम हुन्छ। योगबलबाटै हामीले विश्वको राजाई लिन्छौं। बाहुबलबाट विश्वको राजाई मिल्न सक्दैन।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यदि क्रिश्चियनहरू आपसमा मिले भने सारा विश्वमा राज्य गर्न सक्छन् तर आपसमा मिल्दैनन्। नियमले भन्दैन, त्यसैले दुई बिराला आपसका लड्छन्, मख्खन तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ। कृष्णको मुखमा मख्खन देखाइएको छ। यो सृष्टिरूपी मख्खन हो।

बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ– यो योगबलको लडाईंको शास्त्रमा गायन गरिएको छ, बाहुबलको होइन। उनीहरूले फेरि शास्त्रहरूमा हिंसक लडाईं देखाइदिएका छन्। त्यससँग हाम्रो केही सम्बन्ध छैन। पाण्डव र कौरवहरूको लडाईं होइन। यी अनेक धर्महरू ५ हजार वर्ष पहिला पनि थिए, जो आपसमा लडेर विनाश भए। पाण्डवले देवी-देवता धर्मको स्थापना गरे। यो हो योगबल, जसबाट विश्वमा राज्य मिल्छ। मायाजित-जगतजित बन्छन्। सत्ययुगमा

माया रावण हुँदैन। त्यहाँ कहाँ रावणको पुत्ला बनाएर जलाउँछन् र! चित्र कस्ता कस्ता बनाउँछन्। त्यस्तो कुनै दैत्य वा असुर हुँदैन। ५ विकार स्त्रीका हुन् र ५ विकार पुरुषका हुन्, यो पनि बुझ्दैनन्। तिनलाई मिलाएर १० शिर भएको रावण बनाइदिन्छन् जसरी विष्णुका पनि ४ भुजा देखाउँछन्। मनुष्यले त यो सामान्य कुरा पनि बुझ्दैनन्। ठूलो रावण बनाएर जलाउँछन्। प्यारा बच्चाहरूलाई अहिले बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। बाबालाई बच्चाहरू सदैव नम्बरवार प्यारा हुन्छन्। कोही त धेरै प्रिय पनि छन् र कोही कम प्यारा पनि छन्। जति सिकीलधे बच्चा हुन्छ त्यत्ति धेरै प्यार हुन्छ। यहाँ पनि जो सेवामा तत्पर रहन्छ, दयावान छ, उही प्यारो लाग्छ। भक्तिमार्गमा दया माग्छन् नि! भगवान दया गर्नुहोस्। मर्सी अन मी। तर ड्रामालाई कसैले पनि जानेका छैनन्। जब धेरै तमोप्रधान हुन्छन् तब नै बाबाको आउने कार्यक्रम हुन्छ। यस्तो होइन, ईश्वरले जे चाह्यो त्यही गर्न सक्नुहुन्छ वा जब चाह्यो तब आउन सक्नुहुन्छ। यदि यस्तो शक्ति हुने भए फेरि यति गाली किन गर्छन्? वनवास किन मिल्छ? यी कुरा धेरै गुप्त छन्। कृष्णलाई त गाली गर्दैनन्। भन्छन् भगवानले यसो गर्न सक्नुहुन्न! तर विनाश त हुनु नै छ, त्यसैले बचाउने त कुरै हुँदैन। सबैलाई फर्काएर लैजानु छ। स्थापना-विनाश गराउनु हुन्छ भने अवश्य पनि भगवान हुनुहुन्छ नि। परमपिता परमात्माले स्थापना गर्नुहुन्छ, के को? मुख्य कुरा तिमीले यही सोध– गीताका भगवान को हुनुहुन्छ? सारा दुनियाँ यसमा अल्मलिएको छ। उनीहरूले त मनुष्यको नाम राखिदिएका छन्। आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना, त्यसैले भगवान सिवाय कसैले गर्न सक्दैन। फेरि तिमीले कसरी भन्छौ गीताका भगवान कृष्ण हुन् भनेर। विनाश र स्थापनाको काम कसको हो? गीताका भगवानलाई बिर्सिएर गीतालाई नै खण्डन गरिदिएका छन्। यो सबैभन्दा ठूलो भूल हो। अर्को फेरि जगन्नाथपुरीमा देवताहरूका ठूला-ठूला अश्लील चित्र बनाएका छन्। अश्लील चित्र राख्नको लागि सरकारले मनाही गरेको छ। त्यसैले यस विषयमा सम्झाउनु पर्छ। यी मन्दिरहरूको बारेमा कसैको बुद्धिमा यी कुरा आउँदैन। यी कुरा बाबाले नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ।

हेर, बच्चीहरूले कति प्रतिज्ञा पत्र पनि लेख्छन्। रगतबाट पनि लेख्छन्। एउटा कथा पनि छ नि, कृष्णको रगत निस्कियो अनि द्रौपदीले आफ्नो सारी च्यातेर बाँधिदिइन्। यो प्रेम हो नि। तिम्रो प्रेम छ शिवबाबासँग। यिन (ब्रह्मा)को रगत आउन सक्छ, यिनलाई दु:ख हुन सक्छ तर शिवबाबालाई कहिल्यै दु:ख हुन सक्दैन किनकि उहाँको आफ्नो शरीर त छैन। कृष्णलाई यदि केही भयो भने दु:ख लाग्छ नि। त्यसैले उनलाई परमात्मा कसरी भन्न सकिन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ– म दु:ख-सुखबाट अलग छु। हो, आएर बच्चाहरूलाई सदा सुखी बनाउँछु। सदा शिव भनी महिमा गरिन्छ। सदा शिव, सुख दाताले भन्नुहुन्छ– मेरा मीठा प्यारा सिकीलधे बच्चाहरू! जो सपूत छन्, ज्ञान धारण गरेर पवित्र रहन्छन्, सच्चा योगी र ज्ञानी छन्, ती मलाई प्यारो लाग्छ। लौकिक पिताका पनि कोही राम्रा, कोही नराम्रा बच्चा हुन्छन्। कोही कुललाई कलंक लगाउनेहरू निस्कन्छन्। धेरै विकारी बन्छन्। यहाँ पनि यस्तै छन्। आश्चर्यवत् बच्चा बनन्ती, सुनन्ती, कथन्ती फिर फारकती देवन्ती...। त्यसैले नै निश्चय पत्र लेखाइन्छ। अनि त्यो लिखत फेरि सामुन्ने दिइन्छ। रगतबाट पनि लेखेर दिन्छन्। रगतबाट लेखेर प्रतिज्ञा गर्छन्। अचेल त कसम पनि खान्छन्। तर त्यो हो झुटो कसम। ईश्वरलाई हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ भनेर बुझ्नु अर्थात् यो पनि ईश्वर हो, म पनि ईश्वर हुँ भन्ने कसम खाएका हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– अहिले तिमी यथार्थमा हाजिर-नाजिरको अर्थ जानेका छौ। बाबाले यी आँखारूपी झ्याल्बाट हेर्नुहुन्छ। यो पराइको शरीर हो। भाडामा लिइएको हो। बाबा भाडामा बस्नुभएको छ। भवनलाई काममा प्रयोग गरिन्छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– मैले यो शरीरलाई काममा लगाउँछु। बाबाले यी झ्याल (आँखा) बाट हेर्नुहुन्छ। हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ। आत्माले अवश्य पनि इन्द्रियहरूबाटै काम लिन्छ नि। तर म आएको छु भने अवश्य नै सुनाउने छु। इन्द्रियहरू प्रयोग गरेपछि भाडा पनि अवश्य दिनुपर्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरू नर्कलाई स्वर्ग बनाउनेवाला हौ। तिमी प्रकाश दिने, जागृत गर्नेवाला हौ। अरू त कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्। तिमी माताहरूले जगाउँछौ, स्वर्गको मालिक बनाउँछौ। यसमा धेरै संख्या माताहरूको छ, त्यसैले वन्दे मातरम् भनिन्छ। भीष्म पितामह आदिलाई पनि तिमीले नै बाण मारेका हौ। मनमनाभव, मध्याजी भवको वाण कति सहज छ। यिनै बाणबाट तिमीले मायामाथि विजय प्राप्त गर्छौ। तिमीलाई एक बाबाको याद, एकको श्रीमतमा नै चल्नु छ। बाबाले तिमीलाई यस्तो श्रेष्ठ कर्म सिकाउनु हुन्छ, जो २१ जन्म दु:ख भोग्नु पर्दैन। तिमी सदा स्वस्थ-सदा सम्पन्न बन्छौ। कैयौं पटक तिमी स्वर्गको मालिक बनेका हौ। राज्य लियौ अनि गुमायौ। तिमी ब्राह्मण कुल भूषणहरूले नै हीरो-हीरोइनको पार्ट खेल्छौ। ड्रामामा सबैभन्दा उच्च पार्ट तिमी बच्चाहरूको छ। त्यसैले यस्तो उच्च बनाउनेवाला बाबासँग धेरैलव) हुनु पर्छ। बाबा हजुरले कमाल

गर्नुहुन्छ। न मन, न चित्त, हामीलाई कहाँ थाहा थियो, म नै नारायण थिएँ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी नै नारायण अथवा लक्ष्मी देवी-देवता थियौ फेरि पुनर्जन्म लिंदै लिंदै असुर बनेका छौ। अहिले फेरि पुरुषार्थ गरेर वर्सा लेऊ। जति जसले पुरुषार्थ गर्छ त्यति साक्षात्कार भइरहन्छ।

राजयोग एक बाबाले नै सिकाउनु भएको थियो। सच्चा-सच्चा सहज राजयोग त तिमीले अहिले सिकाउन सक्छौ। तिम्रो कर्तव्य हो सबैलाई बाबाको परिचय दिनु। सबै अनाथ बनेका छन्। यी कुरा पनि कल्प पहिलाका कराडौंमा कसैले मात्र बुझ्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– सारा दुनियाँमा महान् मूर्ख देख्नु छ भने यहाँ हेर। बाबा, जसबाट २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई पनि छोडिदिन्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। अहिले तिमी स्वयं ईश्वरका सन्तान हौ। फेरि देवता, वैश्य, शूद्रका सन्तान बन्छौ। अहिले आसुरी सन्तानबाट ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ। बाबाले परमधामबाट आएर पतितबाट पावन बनाउनु हुन्छ, त्यसैले कति आभार व्यक्त गर्नुपर्छ। भक्तिमार्गमा पनि आभार व्यक्त गरिरहन्छन्। दु:खमा कहाँ आभार मान्छन् र! अहिले तिमीलाई कति सुख मिलेको छ त्यसैले बाबासँग धेरै प्यार हुनुपर्छ। हामीले बाबासँग प्यारले कुरा गर्यौं भने अवश्य सुन्नुहुन्छ। कनेक्शन छ नि। अमृतबेला उठेर बाबासँग कुरा गर्नुपर्छ। बाबाले आफ्नो अनुभव बताइरहन्छन्। मैले धेरै याद गर्छु। बाबाको यादमा आँसु पनि आउँछ। म के थिएँ, बाबाले के बनाइदिनु भयो– तत्त्वम्। तिमी पनि त्यही बन्छौ। योगमा रहनेहरूलाई बाबाले मदत पनि दिनुहुन्छ। आफै आँखा खुल्छ। खाट हल्लिन्छ। बाबाले धेरैलाई उठाउनु हुन्छ। बेहदका बाबाले कति दया गर्नुहुन्छ। तिमी यहाँ किन आएका हौ? भन्छौ– बाबा भविष्यमा श्री नारायणलाई वरण गर्ने शिक्षा लिन आएका हौं अथवा लक्ष्मीलाई वरण गर्नको लागि यो परीक्षा पास गरिरहेका छौं। कति अनौठो विद्यालय छ। कति अद्भुत कुरा छन्। सबैभन्दा ठूलो विश्व-विद्यालय हो। तर ईश्वरीय विश्व-विद्यालय नाम राख्न दिँदैनन्। एक दिन अवश्य मान्छन्। आइरहन्छन्। अवश्य भन्छन् कति ठूलो विश्व-विद्यालय हो। बाबाले त आफ्नो नयनमा राखेर तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ– तिमीलाई स्वर्गमा पुर्याइदिन्छु। त्यसैले यस्ता बाबासँग कति कुरा गर्नुपर्छ। फेरि बाबाले धेरै मदत गर्नुहुन्छ। जो बोल्न सक्दैन, उसको ताला खोलिदिनुहुन्छ। रातमा याद गर्दा धेरै मजा आउँछ। बाबाले आफ्नो अनुभव बताउँछन्। मैले कसरी कुरा गर्छु, अमृतबेला।

बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ– होसियार रहने गर। कुललाई कलंकित नगर। ५ विकार दान दिएर फेरि फिर्ता नलेऊ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) बाबाको प्रिय बन्नको लागि दयावान बनेर सेवामा तत्पर रहनु छ। सपूत, आज्ञाकारी बनेर सच्चा योगी वा ज्ञानी बन्नु छ।

२) अमृतबेला उठेर बाबासँग धेरै मीठो-मीठो कुरा गर्नु छ, बाबाको आभारी मान्नु छ। बाबाको मदतको अनुभव गर्नको लागि परमप्रिय बाबालाई धेरै प्यारसँग याद गर्नु छ।

वरदानः– पुरानो देह वा दुनियाँका सबै आकर्षणहरूबाट सहज र सदा दूर रहने राजऋषि भव

राजऋषि अर्थात् एकातर्फ सर्व प्राप्तिको अधिकारको नशा र अर्कातर्फ बेहदको वैराग्यको अलौकिक नशा। वर्तमान समयमा यी दुवै अभ्यासलाई बढाउँदै जाऊ। वैराग्य अर्थात् किनारा होइन। सर्व प्राप्ति भएर पनि हदको आकर्षणले मन बुद्धिलाई आकर्षणमा नल्याओस्। संकल्प मात्र पनि अधीनता नहोस्– यसलाई भनिन्छ राजऋषि अर्थात् बेहदको वैरागी। यो पुरानो देह वा देहको पुरानो दुनियाँ, व्यक्त भाव, वैभवहरूको भाव– यी सबै आकर्षणबाट सदा र सहज टाढा रहनेवाला।

स्लोगनः– विज्ञानका साधनहरूलाई प्रयोग गर तर आफ्नो जीवनको आधार नबनाऊ।